

taget flere Tilfælde af Udvalget end dem, der findes i Udcastet; men man har troet, at det klarere traadte frem ved det gjorte Forslag, at der var 2 Classer af Tilfælde, nemlig naar Staden truedes af fiendtligt Overfald, og dernæst ved andre overordentlige Omstændigheder, som naturligt maatte ligge i, at andre Forhold gjorde det nødvendigt at lægge Vørgervæbningen under Krigsbestyrelsens Commando.

Der er ogsaa den Forskiel, at det efter Udcastet seer ud, som om i Krigstilfælde Vørgervæbningen eo ipso hører under Krigsbestyrelsen, uden at der behøvedes nogen særlig givet Befaling, men det er vist nødvendigt, at der gives en Befaling, som erklærer, at Krigstilstanden er af en saadan Betskaffenhed, at det behøves, og det er ingenkunde nødvendigt ved enhver Krigs Udbrud eller en fiern Fare for Overfald, at Væbningen strax skulde underlægges Krigsbestyrelsen. Det maatte derfor i hvert enkelt Tilfælde afgjøres ved en kongelig Befaling. Hvad dernæst det angaaer, at man har betegnet, at de Tilfælde udenfor Beskyttelse af fiendtligt Overfald, der skulde kunne bewirke, at Væbningen blev lagt under Krigsbestyrelsen, skulde være overordentlige Omstændigheder, anseer jeg det ikke for meget vigtigt, om det staaer eller ikke; men det synes mig at være ganske i sin Orden, at det paapeges, at en saadan Beslutning ikke skulde tages, uden at der var saadanne særdeles overordentlige Omstændigheder. Ellers kunde det see ud, som om man let kunde finde paa at henlægge Væbningen under Krigsbestyrelsen; det skal være særdeles Undtagelsestilfælde, fremvirkede ved overordentlige Omstændigheder, og det synes altsaa, at det helst maatte staae i Loven. Det er igrunden kun en Paapegning, ikke egentlig en saadan Bestemmelse af Betingelser, at der ikke siden kunde reise sig practiske Tvivl, men kun en almindelig Betegnelse af de Grunde, der kunne bewirke, at Væbningen bliver lagt under Krigsbestyrelsen. Den ærede Viceformand (Hansen) har meent, at der behøvedes en skarper Betegnelse, hvorimod den ærede sidste Taler meente, at der var sagt for meget ved „overordentlige Omstændigheder“. Jeg troer, at hverken den ene eller den anden Bemærkning er ganske velgrundet; thi nærmere at betegne Omstændig-

hederne, har man ikke gjort, og der var desuden noget mindre Behageligt, om jeg saa maa sige, derved. I Almindelighed kan der ikke være meent andet, end naar der var betydelige Oplob eller indre Bevægelser af den Betskaffenhed, at det var nødvendigt, for at standse dem, at bruge det Militaire. At saadanne Tilfælde dog virkelig kunne indtræffe, synes mig ikke at kunne benægtes, og naar de indtræffe, maa den høieste Regjering være besøiet til at træffe de fornødne Foranstaltninger, og da synes det bedre, at dette betegnes i Loven selv, skjøndt som noget Extraordinairt, end at det i paakommende Tilfælde skulde betragtes som Noget, der i Diebliffet var nødvendigt, og derfor ikke kunde være anderledes, men uden at det var betegnet i Loven, hvorved der altsaa vilde kunne blive Spørgsmaal om dens Myndighed dertil, hvilket vilde altsaa kunne føre til adskillige Vanskeligheder. Den ærede Viceformand har yttret, hvorledes Vørgerne og Hovedstadens Befolkning ved saadanne Foretagender kunde miste nogle af deres sædvanlige folkelige Friheder. Det er ganske vist, men der kan være Tilfælde, hvor saadanne folkelige Friheder og navnlig Petitions- og Forsamlingsfriheden, hvilke han har anført, behøve en betydelig Indskrænkning, naar ikke den almindelige Sikkerhed skal sættes i Fare; og da troer jeg, at det er bedre, at Loven betegner Veien dertil, end at det skulde træde frem som ganske uhjemlet i Loven, men dog paa Grund af den factiske Nødvendighed i paakommende Tilfælde ligesuldt vil existere. Man kan være temmelig vis paa, at Regjeringen ikke vil foretage et saadant Stridt, uden hvor Nødvendigheden er saa indlysende, at alle Vørgerne dermed ville være tilfredse. Der er gjort Bemærkninger med Hensyn til et Par enkelte Ord, Udvalget har brugt. Først har man sagt „Hærbefalingen“ istedetfor „Krigsministerens Overbefaling“. Det er vistnok ikke meget vigtigt, hvad enten man bliver ved Udvalgets Forslag i denne Henseende, eller man vil gaae tilbage til Udcastet; men jeg troer dog, at Udtrykket „Hærbefaling“ er ganske passende. Det er den militaire Commando, den anordnes af Kongen gennem Krigsministeren, og altsaa gaaer den ud fra ham, den